Bid zonder ophouden

Psalm 17: 4
Psalm 62: 4
Psalm 135: 1, 8
Psalm 38: 9, 10
Psalm 86: 3, 4
Psalm 119: 25

Lezen: 1 Thessalonicenzen 5: 12-28

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting staan in de Naam des Heeren, Die de hemel en de aarde uit het niet heeft voortgebracht, Die trouw houdt en eeuwig leeft en Die nooit zal laten varen het werk Zijner goddelijke handen. Amen.

Genade zij u en vrede van Hem Die is, en Die was, en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Met de hulp des Heeren willen wij vanmorgen nadenken over 1 Thessalonicenzen 5, vers 17, waar wij Gods Woord lezen als onze tekst: *Bid zonder ophouden*.

Gemeente een hele rare vraag, jongens en meisjes, ademen jullie nog? Hoe staat het met jullie ademhaling? Wat is dat nu voor een rare vraag, we zitten hier toch allemaal betrekkelijk gezond en ademen in en we ademen uit. Maar ik bedoel natuurlijk niet de letterlijke ademhaling maar ik bedoel de geestelijke ademhaling. Ben je al aan het ademen en hoe staat het erbij als het gaat om die geestelijke ademhaling? Misschien dat iemand zegt: nou begrijp ik u nog niet dominee. Nou, ik bedoel daarmee het gebed. U kent die uitdrukking toch wel, dat het gebed de ademtocht van de ziel is? Nou, als je echt geestelijk leven kent dan begin je te ademen. Dan begin je contact te krijgen met Hem die in de hemel zit, aan ‘s Vaders rechterhand, Die dag en nacht bidt, dag en nacht bidt voor Zijn volk en kinderen. Het gebed, daar willen we het over hebben. Petrus Wittewrongel, daar heb je misschien wel eens van gehoord, is een predikant uit de 17e eeuw. Hij heeft heel veel geschreven over allerlei praktische zaken in het geestelijke leven. En een van de onderwerpen waar hij uitgebreid aandacht aan geeft dat is het gebed. En dan heeft hij een mooi aansprekend beeld om te illustreren hoe belangrijk het gebed is. Hij zegt dat gebed kun je vergelijken bij een pomp, een pomp in een oud zeilschip. Wij kennen die zeilschepen niet meer, maar in de tijd van Petrus Wittewrongel kenden ze die prachtige zeilschepen van de West-Indische en de Oost-Indische compagnie. En jongens en meisjes, zo'n pomp bevond zich helemaal onder in het schip. Want als er een gat geslagen werd in het hout van het schip, ja dan stroomde dat water naar binnen en dan moest er gelijk gepompt worden. De matrozen moesten dan om de beurt dag en nacht pompen, want dat water moest voortdurend uit dat schip gepompt worden totdat het schip de haven had bereikt, want anders dan zou dat schip onherroepelijk zinken. Nu, zegt Petrus Wittewrongel, het gebed is net als die pomp die voortdurend in beweging moet blijven, anders dan zou het schip van de Kerk, maar ook het persoonlijk levensschip zinken. Het gebed is het middel waardoor je voortdurend contact hebt met de hemel, met God. Het middel waardoor je smeekt om Zijn genade. Het gebed is ook het geheime wapen van Gods kerk en van Gods kind. Ze kunnen alles van je afpakken niet waar, ze kunnen in je huis je bezittingen, je geld, ze kunnen alles van je afpakken. Maar dat kunnen ze niet van je afnemen, dat gebed dat in het verborgene geschiedt. En daartoe wekt de apostel dan vanmorgen ons allen op. En dat schrijven we ook boven de prediking:

Bidt zonder ophouden.

We staan stil bij een drietal gedachten:

Allereerst bij een apostolische opwekking.
Ten tweede bij een bestreden zaak.
En ten derde bij een heilzaam doel.

Dus: *Bid zonder ophouden* – een apostolische opwekking, een bestreden zaak en een heilzaam doel. Bij dat laatste wil ik vooral gebruikmaken van de context, omdat deze opwekking staat in verband met waar de Thessalonicenzen mee bezig waren, en ik hoop dat u daar ook mee bezig bent, namelijk met de wederkomst van de Heere Jezus, het laatste heilsfeit dat plaats moet vinden.

1. Een apostolische opwekking

Paulus heeft een speciale band met de gemeente van Thessalonica. Tijdens zijn tweede zendingsreis komt hij in deze Griekse havenstad, en drie sabbatten lang, zo staat er in het boek Handelingen, handelt hij in de Heilige Schrift en predikt hij Christus, en Die gekruisigd. In die korte tijd – drie zondagen zouden wij zeggen – werkt de Heilige Geest krachtig. Eerst komen er enkele Joden tot bekering en daarna ook een groot aantal Grieken, waaronder voorname belangrijke vrouwen. Zo groeit die gemeente best wel snel.

U kunt wel begrijpen dat de duivel dat niet kan hebben, als dat gebeurt. Dat geldt ook voor uw persoonlijk leven: als de Heere gaat werken, wordt de duivel wakker. Hij schakelt dan ook een aantal vijandige Joden in, die een plan bedenken om marktboeven om te kopen. Die marktboeven moeten het volk van Thessalonica opstoken tegen die pas beginnende christenen en tegen de apostelen, zodat de apostelen moesten vluchten. Ze laten dus een jonge gemeente achter, maar dat neemt niet weg dat de Heilige Geest er blijft. In die gemeente gaat heel sterk het verlangen werken naar de wederkomst van de Heere Jezus Christus. Dat is op zichzelf natuurlijk niet verkeerd, vooral ook in de omstandigheden waarin zij verkeren.

Maar omdat ze zo weinig onderricht waren, ontstaat er al snel een ontsporing in die gemeente. Er zijn er die zeggen: "Wat heeft het nog voor zin om elke dag naar je werk te gaan als de Heere Jezus misschien morgen terugkomt? Wat heeft het voor zin om je huiswerk te maken, jongens en meisjes, en naar school te gaan, als je weet dat morgen de Heere Jezus misschien wel terugkomt?" Maar er ontstaat onenigheid, want anderen in de gemeente zeggen: "Nee, ik denk dat we toch gewoon naar ons werk moeten gaan en naar school moeten gaan." Maar die eersten zeggen, nee wij blijven thuis en gaan niet werken, wij gaan ons sterk concentreren in het gebed op de wederkomst van de Heere Jezus Christus, en ja, wij verwachten dan wel dat jullie, die werken, ons af en toe eten brengen, want we moeten natuurlijk wel te eten krijgen. U begrijpt dat als dat wat langer duurt, dit onrust geeft in de gemeente.

Paulus heeft hen vermaand om dat niet zo te doen. Aan het eind van zijn eerste brief aan de Thessalonicenzen geeft hij een aantal apostolische vermaningen door waar ze wél op moeten letten, namelijk op het bidden, en daarop concentreren we ons in onze tekst: *Bid zonder ophouden*.

Nou, probeer dat eens. Wat zou Paulus daar nou mee bedoelen, jongens en meisjes? Zou hij ermee bedoelen dat je constant met gevouwen handen moet lopen? Dan hebben die mensen misschien gelijk die zeggen: je moet niet meer werken, maar wachten op de Heere Jezus met gevouwen handen? Nee, natuurlijk niet. Stel je voor dat je rondloopt en je houdt ook nog je ogen

dicht, dan kun je wel ergens tegenaan stoten. Iedereen met nuchter verstand weet wel dat Paulus dat niet bedoelt.

Maar wat bedoelt hij dan? Misschien zegt iemand: we moeten onze gebedstijden in acht nemen. Dat is op zichzelf een goede opmerking, zoals we bijvoorbeeld lezen in Psalm 55, vers 18: *Des avonds, des morgens, des middags zal ik klagen, en Hij zal mijn stem horen*. Drie keer per dag, zoals Daniël dat deed. En tussendoor af en toe natuurlijk ook nog bidden, met de pet op, zoals Nehemia dat deed. Toen hij de wijn aan inschenken was en de koning tegen hem zei: "Nehemia, waarom kijk je zo verdrietig, wat is er aan de hand?" Dan staat er: *Toen bad ik een gebed tot God in de hemel*. Hij ging uiteraard niet eventjes op zijn knieën, hij deed niet even zijn ogen dicht of zijn handen samen, maar er kwam zo'n schietgebedje op in zijn hart: "Heere, dit is de kans, help me." Zou Paulus dat bedoelen? Drie keer per dag en tussendoor nog met de pet op bidden als je dat nodig hebt?

Nee, Paulus bedoelt het nog wat dieper af te steken. Denk aan de inleiding: hij bedoelt hier echt de geestelijke ademhaling, dat biddend leven en levend bidden: *Bid zonder ophouden*. Een apostolische opwekking. Hij bedoelt niet een soort wettige plicht op te leggen aan de gemeente, want als dat een wettige plicht wordt in uw en jouw leven – laten we eerlijk zijn – dan valt ons mensen dat best zwaar. Dan moet je eerlijk bekennen dat je daar dikwijls nalatig in bent, slordig, oneerbiedig. Dan krijg je echt dat wettische, dat opgelegde. Het gaat hier om de gebedsgenade die de Heilige Geest werkt op het moment dat je wedergeboren wordt. En dat de Heilige Geest dat ook voedt, door het Woord.

Laten we daar eens wat dieper op ingaan. Geliefden, wat is dat eigenlijk, bidden? Bidden is spreken met God, en dan niet alleen met je mond, maar ook met je hart. Het is een van de eerste dingen die de Heilige Geest direct werkt als Hij met de levendmakende genade in je hart komt. Dan begin je direct te spreken met de Heere. Dan zeg je gelijk al: "Heere, wat is er toch met me aan de hand? Ik kan het niet plaatsen, maar ik ben echt geraakt door het Woord. Ik voel dat ik bekeerd moet worden. Heere, bekeer me toch." Zomaar direct uit de kerk zoek je de binnenkamer op, je zoekt door genade de omgang met een voor je nog onbekende God. Dan ga je echt zoeken Hem te leren kennen. Het zal niet direct voor jou duidelijk zijn dat je aan het bidden bent, maar het is wel zo. Die geestelijke ademhaling begint dan.

Dat zie je bij Paulus. De Heere zegt van hem: *Zie, hij bidt*. Had hij daarvoor dan nooit gebeden? Ja, vormelijk, krachtens opvoeding. We moeten vanmorgen niet discussiëren op een godsdienstige manier of dat wel echt bidden is of niet. Dat kun je op een mannenvereniging doen. Daar gaat het vanmorgen niet over. Het gaat er nu om dat we dieper afsteken, zodat je jezelf de spiegel voorhoudt en zegt: ken ik dat echt, dat bidden, door genade? Dat is het eerste wat ik wil noemen.

Het tweede wat ik wil noemen, is dat als je dat gaat beoefenen, de deur open staat bij de Heere. Weet je dat? Dat je een vrije toegang hebt. Heb je daar direct al het zicht op? Nee, dat zal ik niet zeggen, maar je vlucht niet bij God vandaan. Dat is altijd zo'n kostelijke trek in het eerste geestelijke leven. Terwijl je weet: ik heb tegen God gezondigd, ik ben altijd een geveinsde geweest, een godsdienstige man of vrouw, maar het heeft nooit voor mij geleefd. Toch maak je direct gebruik van die lokkende, trekkende liefde Gods, omdat die deur open staat, die vrije toegang die een mens dan mag hebben.

Het derde is dat je toch opkomt vanuit je onwaardigheid, dat je beseft dat je tegen God gezondigd hebt. Ja, dat je iets kent van Abram als hij begint te bidden. Dan zegt hij: *Ik heb mij onderwonden te spreken tot de Heere, hoewel ik stof en as ben*. "Ik ben niets waard, Heere, ik ben het niet waard

dat ik bij U toegelaten word." Voel je? Dat is het werk van de Heilige Geest Die je het kleed van de ootmoed aangetrokken heeft, en zo nadert je tot God.

En dan het vierde, namelijk door het geloof. Want je moet geloof en wedergeboorte nooit van elkaar scheiden, geliefden. Zodra een mens wedergeboren wordt, begint hij te geloven, begint hij zich te bekeren, en zo zal hij dan ook gelovig naderen tot een God Die hem genadig kan zijn in de Naam van Christus. Kijk, dat moet in je leven nog verder ontvouwd worden om daar zicht op te krijgen, dat is een andere zaak. Maar dat zal zeker gebeuren. En je steunt op het Woord van God. Dat is dan weer het voordeel van de opvoeding. Daarom moet je die ook niet wegwerpen. Ouders, je moet ook je best doen om je kind te leren bidden, maar wel met de bede: "Heere, geef toch dat het echt mag worden, dat het een levend gebed mag worden van mijn kind." Je mag echt je kinderen aansporen en zeggen: bid er maar om. Dat is de weg, onbekeerden in ons midden.

Maar als de Heere in je leven gekomen is, dan ontmoet je Hem als een sprekend God. Dan heeft het Woord in je leven gesproken, heel krachtig, levendmakend. Dat is dan ook de sleutel waarmee je tot God kunt naderen.

Vervolgens het vijfde, is het zo dat als je dat levende bidden mag kennen, je direct breekt met de zonde, jongelui. Dat gaat er echt mee gepaard. Want het is natuurlijk hypocriet als je ’s avonds naar een smerige film hebt gekeken, je voelt je vuil, je ligt op bed en je denkt: ja, dat deugt toch eigenlijk niet wat ik gedaan heb. Onder de dekens ga je bidden: "Heere, wilt U mij vergeven?" En het dan toch morgenavond weer doen? Dat is zo hypocriet als het maar kan. Je kunt God niet voor het lapje houden, echt niet.

Kijk, daarom zal dat gepaard gaan met de Geest der heiligmaking. Direct al vanaf de wedergeboorte komt de heiligmaking op gang. Dan ga je echt breken met die concrete zonde. Daarom is het geen wettische plicht. Je hoeft er niet toe gedwongen te worden. Het gaat als vanzelf, het is een zaak van liefde. En dat gaat ook, als het goed is, hoe langer hoe meer gestalte krijgen. Dan heb je die gebedsgestalte in het hart van degene die de Heere hebben leren kennen. Ze krijgen hoe langer hoe meer een intiemer leven met de Heere. Je gaat alles met de Heere bespreken. Echt waar. Het gaat echt niet ten koste van de eerbied, nee. En dat is nou het wandelen met God. Dat is toch zo’n kostelijk leven, echt aan te bevelen, jonge mensen, dat je zo’n teer leven met de Heere mag hebben, dat je alles met Hem bespreken kunt. Dat je gebruik mag maken van die ladder van Jakob, die van boven naar beneden is neergelaten tot op de aarde toe, en die laat zien dat de engelen op en neer gaan om datgene wat jij onder woorden brengt, te brengen voor het Aangezicht van God. En dat de Heere dat op Zijn wierookaltaar verzoent. Dat gebed moet verzoend worden, zeker, want ons kleeft in alles de zonde aan, tot in de meest heilige verrichtingen. Dat je gebruik mag maken van die rode loper naar de hemel toe, om voor Gods Aangezicht te mogen verschijnen.

Bid zonder ophouden. Zo spoort Paulus aan, juist ook in het licht van wat nog komen gaat, namelijk de wederkomst. Hij zegt het hier in meervoudsvorm, dus hij spreekt de hele gemeente aan, maar ook persoonlijk uiteraard. Dan is het gebed het aangewezen middel om te weten hoe ik voor het Aangezicht van de Heere heb te wandelen in het licht van de wederkomst, om wakend te blijven, zonder ophouden. Want er komt veel op het gebed af.

2. Een bestreden zaak

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: het is een bestreden zaak. Want er staat in onze tekst: *Bid zonder ophouden*. Dat veronderstelt dus, gemeente, dat er een aantal ophouders zijn die juist dat volhardende bidden in de weg staan. We zijn immers geroepen om de praktijk van ons

bidden naast deze tekst te leggen. Iedereen, ik ook, dominee, u preekt ook voor uzelf. Hoe staat het erbij met uw gebedsleven, met jouw gebedsleven? *Bid zonder ophouden*. Doe jij dat wel? Is dat ook de praktijk van uw leven? Of is dat heel ontdekkend voor ons, voor u, dat je eerlijk moet belijden dat je eigenlijk niet meer bidt? Ik weet nog dat ik in Barendrecht een keer bij een paar catechisatiegroepen gewoon vroeg: bid jij 's avonds nog? Ik liet ze het niet hardop zeggen, natuurlijk, want dan sta je een beetje voor schut als je een eerlijk antwoord moet geven. Maar ik liet ze het even op een briefje schrijven, anoniem, en daarna kon ik dat bekijken. Dat waren jongeren van een jaar of 15, die zitten hier ook wel tussen, 14, 15, 16 jaar. En ik schrok toch hoeveel van de jongeren eerlijk zeiden dat ze dat niet meer deden.

Is dat bij jou ook zo? Vanavond weer oppakken hoor! Maar is dat dan het echte bidden, dominee? Nee, daar heb je niets mee te maken. De Heere heeft het recht om je stem te horen, je jonge stem. Jullie ook, kinderen. Ik denk dat jullie nog wel bidden, hè? Je vader en moeder brengen je naar bed. Als je een jaar of 16 bent, word je niet meer naar bed gebracht. Dan zegt je vader misschien wel: vergeet niet te bidden, hoor. En dan zeg je, jaaa, hoor. Ja, zo gaat dat dan, hè. Hoe staat het erbij bij u, ouderen in ons midden? Misschien dat u zegt: ja, ik bid nauwelijks.

Bishop Ryle schrijft in zijn boek *Christen zijn in het dagelijkse leven*: *Is het waar dat de meerderheid van de belijdende leden niet bidt? Wel eten, drinken, werken, slapen, maar niet bidden*. Jawel, formeel bidden, voor en na het eten en even voor het naar bed gaan, niet meer dan de uiterlijke vorm, maar de ademtocht der ziel ontbreekt. Laten we ons gebedsleven er eens aan spiegelen, gemeente, en niet direct komen met het excuus: ja, maar dat moet je toch gegeven worden. God heeft daar recht op. *Bid zonder ophouden*. Laten we ook oppassen voor vormelijkheid. De farizeeërs baden heel mooi en heel lang op de hoeken van de straat, om van de mensen gezien te worden, maar niet van God. Het was hen niet om God te doen. Is het u echt om God te doen? Voelt u?

Ja, maar Gods kinderen zullen dat toch wel beoefenen: *Bid zonder ophouden?* Denkt u dat? Die gebedsgenade kan soms zo ver onder de as liggen, dat de praktijk van het gebedsleven heel erg achteruit kan gaan. Dat is een van de duidelijke kentekenen van de verachtering in de genade. Daaraan kun je ook merken hoe het ervoor staat. Het gebed is eigenlijk de graadmeter van het geestelijke leven. Want niemand kan dat controleren of u nog steeds deze apostolische vermaning beoefent, kind van God in ons midden. Iedereen kan wel controleren of u twee keer naar de kerk gaat, en in zekere zin kunnen ze in het gezin ook nog wel controleren of u probeert uitwendig te leven overeenkomstig het Woord van God. Maar die kinderen kunnen niet controleren of u nou bidt. Ja, aan tafel wel, maar dat is de vorm. Echt die gebedsgenade. Hoe staat het erbij als u opstaat, zoekt u dan een verborgen plaats om uw knieën te buigen voor het Aangezicht van de Heere? Ga je biddend naar je werk, biddend naar school, dat je echt die ademtocht beoefent naar de hemel toe?

De liefde tot God en Christus is dan zo verkoeld, gemeente. Dat is zo'n ophouder, die verachtering in de genade. Voel je echt het gemis van de zaken waarom je bidt? Want kijk, je kunt wel bidden om kracht, maar je voelt je zwakheid niet. Je springt op je fiets, gaat naar je werk toe met dezelfde energie die je elke dag hebt. Moet God je beide benen breken om echt afhankelijk van de Heere te zijn, en je hulpeloosheid te beleven? Want ja, je kunt wel bidden om hulp, maar ben je ook echt hulpeloos? Je kunt bidden om vergeving, maar beleef je dan echt ook dat je een zondaar bent, worstel je echt met je schuld voor het Aangezicht van God? Voelt u, dat zijn geen voorwaarden, gemeente, beslist niet, maar dat hoort bij die gebedsgestalten.

De tollenaar die klopt op zijn borst, die zegt: "Heere, hier zit het." Hij durft niet omhoog te kijken. Hij voelt het. Hij voelt dat hij die vergeving van zonden nodig heeft. Hij heeft er echt behoefte aan. In het grote gebedenboek van de Bijbel, de Psalmen, merk je gewoon de echtheid van de nood van waaruit dat roepen tot de hemel geboren wordt: *Roep Mij aan in den dag der benauwdheid*. Als je weet dat je voor Hem niet kunt bestaan. Roep Hem dan maar aan, niet in wanhoop wegvluchten, nee, dat hoeft niet. *Roep Mij aan, en Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren*. Dan voel je wel dat ook Gods kinderen gevaar lopen dat ze daarin verachteren, dat ze ook weer vervallen in dat lauwe vormelijke bidden, en dat ze zichzelf moeten aanklagen voor het Aangezicht van God en zeggen: "O Heere, dat bidden van mij, dat bidden, daar heb ik al de eeuwige verdoemenis voor verdiend." Dat moet je in alle voorzichtigheid zeggen, dat moet je wel beleven. "Daar heb ik al verzoening voor nodig. Heere, help me toch alstublieft en schenk me de Geest der genade en der gebeden." Maak gebruik van die Voorbidder in het hart, dat is de Heilige Geest, Die contact legt met die Voorbidder in de hemel, de Heere Jezus Christus.

Een ophouder is dat je helemaal verstrikt raakt in de zorgen die je hebt. Zorgen kunnen een aansporing zijn om weer te bidden, maar zorgen kunnen ook het gebedsleven verstikken, dat je zo bezig bent met alles van deze wereld. Ik bedoel niet een werelds leven, ik ga ervan uit dat u dat niet doet, maar zo bezig met alles van deze wereld. Dat je er gewoon niet aan toekomt om te denken, Wie is God nou voor mij en heb ik nou echt contact met God? Ophouders, daar gaat het over in onze tweede gedachte.

Nog een ophouder is dat je eigenlijk weinig met het Woord bezig bent. Want het Woord van God is de brandstof voor het gebed. Het Woord van God is de pijlenkoker, daar tref je de pijlen aan die je naar de hemel kunt schieten, de beloften Gods. Als je daar weinig mee bezig bent, ontvangt het gebed ook geen brandstof. Dat is ook een ophouder, geliefden. *Richt op de slappe handen en de trage knieën*, zegt apostel Paulus tegen Gods kinderen, Gods volk. Want de duivel richt juist zijn pijlen op het gebedsleven. Hij is de grootste ophouder om te beantwoorden aan deze apostolische opwekking: *Bid zonder ophouden*. De duivel weet op allerlei manieren een kind van God ervan af te houden of te verlammen, en zo wordt de Heilige Geest geblust. In ons tekstverband lezen we: *Blus den Geest niet uit*.

Al weet ik best wel, gemeente, dat al die dingen als een geweldige golf over u heen kunnen komen, en dat u misschien wel denkt: ja, ik ook hoor, ken ik het leven wel? Is mijn bidden echt wel bidden? Bishop Ryle schrijft in dat hoofdstuk: *Als ik iets ken van het hart van de christen, dan zijn degenen tot wie ik mij richt dikwijls ziek van hun eigen gebeden, van hun door henzelf afgekeurde gebeden*. Nee, niet om vroom en schijnheilig te zeggen: ja, mijn bidden, dat is niks. Nee, maar in het verborgene voor de Heere dat te belijden, daar gaat het om. En inderdaad, soms zijn er omstandigheden dat je je niet of nauwelijks kunt bidden, maar dat wil niet zeggen dat je dan niet bidt. Want als je zegt: "Heere, ik kan bidden", dan bidt je al. Als je zegt: "Heere, ik weet niet wat ik zeggen moet". Dat staat ook in de Bijbel. Lees Psalm 5 bijvoorbeeld: *Sla iedere zucht mijn hart ontgleden, opmerkend gade; schenk mij het genot Uws heils, mijn Koning en mijn God; ik zal tot U met mijn gebeden eerbiedig treden*.

Of Psalm 38, vers 9: *Heere, voor U is al mijn begeren, mijn zuchten is voor U niet verborgen*. Je kunt zo ondergedompeld zijn door zorgen of zoveel pijn hebben in je lichaam dat je nauwelijks energie hebt om een gebedje te doen, maar dan weet de Heere hoe je kreunt van binnen, hoe je zucht, en dat toch dat begeren van je hart, diep op de bodem van je ziel, is om tot God te naderen. Dan houdt de Heere dat verlangen voor een gebed, gemeente, voor een daad. Dan wordt het waar wat we lezen in Romeinen 8, vers 26: *En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met*

onuitsprekelijke verzuchtingen. Gelukkig hè, gelukkig. Want zelf kan ik het niet onder woorden brengen. *En Die de harten doorzoekt, weet, welke de mening des Geestes is, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt*.

3. Een heilzaam middel

We gaan nu naar onze derde gedachte: dat het een heilzaam middel is. U kent dat tafereel wel uit de *Christenreis*. Christen komt in huis Uitlegger, en Uitlegger brengt hem dan bij een vuurhaard. Aan de ene kant staat een engel die de vuurhaard voortdurend voorziet van olie, en aan de andere kant de duivel die probeert die vuurhaard te blussen met water, maar dat lukt hem niet. Kijk, en dat is ook het geheim van die geestelijke ademtocht. Die zal niet meer afgesneden worden, nooit meer ademnood, geestelijk dan wel te verstaan, als het gaat om deze apostolische opwekking. Maar de Heere onderhoudt dat gebedsleven. Het is een wezenlijk bestanddeel van het echte geestelijke leven.

Want dat heb je soms met bestreden zielen die dan zeggen: "Ja, dominee, word ik wel verhoord? Ik vraag er al zo vaak en zo lang om." Nou, dan stop je er toch mee? "Nee, dat kan ik niet." Kijk, dat is die geestelijke onderhouding van het gebedsleven. Ds. Gray heeft een prachtig aantal preken geschreven over deze woorden en schrijft: *Dit is die genade, welke al de genaden van de christen krachtig en levend houdt, die ons vet en groen doet zijn, zodat wij in de grijze ouderdom nog vrucht dragen*. Een heilzaam middel, het gebed. Hij schrijft: *Het gebed, dat is een getrouwe verspieder, die een ware christen uitzendt om het beloofde land te bezichtigen*. Mooi hè, daar moet je over nadenken: een getrouw verspieder om het beloofde land te bezichtigen. En, zegt hij verder: *en dat een goed gerucht meebrengt van dat voortreffelijke, heerlijke land*.

Ja toch, want Hanna thuis en zegt tegen Elkana: "Ik heb het toch zo goed gehad in Gods huis." "Oh ja? En je stormde van tafel af, huilend, je was helemaal overstuur." "Ja, maar ik heb mijn hart uit mogen storten voor het Aangezicht van de Heere, en toen kreeg ik direct een gebedsverhoring. Want Eli vergiste zich eerst, maar toen ik zei wat ik gedaan had, toen zei hij zonder dat hij wist wat ik precies gebeden had, dat mijn gebed verhoord was, daarom ben ik zo blij." Want er staat in de Bijbel: *En haar aangezicht was als zodanig niet meer*. Dat kent u toch wel, kind van God in ons midden. Dat is Hij zo'n verrassend God, dat je dat beleefd moet hebben om dat te kennen. Een krachtig genademiddel, dat de Heilige Geest werkt.

Kijk, het gebed, dat is het middel zodat je kunt luisteren naar die opwekking: ga naar Jozef, ga naar Jozef met je honger, met je armoede, met je leegheid, naar de meerdere Jozef, want Zijn voorraadschuren zitten tjokvol. Dan gaat het bij die Thessalonicenzen natuurlijk ook wel een beetje om het bidden in het kader van de wederkomst. Als u wilt, moet u even uw Bijbeltje erbij nemen, want dat wil ik aantonen, hoe heilzaam dan het gebed ook is. Dat wil ik vanuit de context laten zien, hoe heilzaam dat middel is met het oog op de wederkomst.

Kijk even naar vers 6, 8 en 10: *Zo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken en nuchter zijn. Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchter zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm de hoop der zaligheid. Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden*. Dus, het gaat om het wakker blijven en het niet slapen. Dan moet je het 'niet slapen' niet letterlijk opvatten, natuurlijk, want je hebt je slaap nodig, maar geestelijk. Dan is het gebed een heilzaam middel om te waken en nuchter te zijn, dat je niet bedwelmd raakt. Iemand die dronken is, die heeft te veel alcohol gedronken, die weet niet wat hij denkt en wat hij voelt. Als je nuchter bent, dan weet je wat je denkt en dan weet je wat je voelt, en zo is het ook geestelijk, geliefden. Daartoe is het gebed gegeven.

Dan gaan we naar vers 12 en 13: *En wij bidden u, broeders, erkent degenen, die onder u arbeiden, en uw voorstanders zijn in den Heere, en u vermanen; En acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil; zijt vreedzaam onder elkander.* En dan lezen we vers 25 er ook bij: *Broeders, bidt voor ons.* Een heilzaam middel met het oog op het gaan naar de kerk, het luisteren naar de prediking, het meenemen van Gods knechten in de binnenkamer. Dat staat in vers 13 en 14, dat je echt veel liefde hebt tot de zuivere bediening van het Woord en dat je hoogachting hebt voor hen als voorstanders, omdat zij u in den Heere vermanen. Vanuit de liefde, want een geroepen knecht van God, dat is echt een geschenk uit de hemel. Niet om die man – het zijn gewone mannetjes met gebreken – maar om hun ambt. Dan is het bidden een heilzaam middel. Dus ook, wanneer je misschien wel een beetje kritisch bent, want waar komt die kritiek nou uit voort? Je mag best wel opbouwende kritiek geven, hoor, want het is niet zo dat ze onfeilbaar zijn. Maar als je dan eens een gesprek wilt aangaan met je dominee, dat je dat ook biddend doet. Je zult ook zien, als je zegt: Nou, ik heb er soms zo weinig aan, en je gaat dat in het gebed voor de Heere neerleggen, dan ga je toch een andere luisterhouding krijgen, hoor. Ik spreek uit eigen ervaring. Want dan is er altijd wel wat bij voor een zoekende Ruth op de akker van Boaz.

Dan gaan we naar vers 13 tot en met 15, en dan bedoel ik vooral dat laatste stukje van vers 13: *Zijt vreedzaam onder elkander. En wij bidden u, broeders, vermaant de ongeregelden, vertroost de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, zijt lankmoedig jegens allen. Ziet, dat niemand kwaad voor kwaad iemand vergelde; maar jaagt te allen tijd het goede na, zo jegens elkander als jegens allen*. Wat bedoel ik daarmee? *Bid zonder ophouden* met het oog op een ander, je medegemeentelid. *Zijt vreedzaam onder elkander.* Dus dat je echt biddend omgaat met elkaar. Als je misschien wat met je naaste hebt, dat je gaat bidden voor die naaste, niet gaat roddelen over hem, kletsen over hem, nee, maar bidden, bidden voor hem of haar. Of het goed mag komen. "Heere, plaats die hem op mijn weg en wilt U me helpen om dan een goed gesprek te krijgen?" Heel concreet. Of dat je iemand vermaant. Je denkt: die heb ik toch al een tijd niet in de kerk gezien, en ik weet dat die niet ziek is. Wat zou er toch aan de hand zijn? "Heere, plaats toch die man op mijn weg." Ik heb dat zelf ook eens een keer meegemaakt, jongelui. Ik moest iemand vermanen, maar ja, ik durfde niet erg. Toen bad ik: "Heere, wilt U geven dat ik haar van de week eens toevallig ontmoet?" En een paar dagen daarna zag ik haar. Ze had de fiets aan de hand, ze had een lekke band. Dus ik stopte en ik zei: "Heb je een lekke band?" "Ja." Nou zeg ik: "Kan ik je helpen?" En toen zei ik tegen haar: "Weet je dat dit een gebedsverhoring is?" Ze keek me natuurlijk met grote ogen aan. "Ja, ik heb echt gebeden om jou van de week te ontmoeten." Dus het gebed als heilzaam middel om een ander te vermanen.

Dan vers 16: *Verblijdt u te allen tijd*. Kan dat dan? Kan dat als je rouw hebt? Kan dat als je ziek bent? Ja, dat kan. Dat is natuurlijk niet de blijdschap van de wereld, maar dat is die diepe, innige blijdschap in de Heere. Dat is ook een blijvende weldaad van de Heilige Geest, hoor. "Ik ben wel ellendig en nooddruftig, Heere, maar U denkt aan mij."

Vers 18: *Dankt God in alles*. Daar heb je gebed voor nodig, dat je misschien wel onder heel bizarre omstandigheden toch zegt: "En Heere, toch bent U nog zo goed, want ik mag nog dit en ik mag toch dat."

Vers 19: *Blus den Geest niet uit*. Dat kan dus juist wanneer dat gebed gaat tanen, dan ga je de Geest uitblussen, omdat je geen gebruik maakt van de brandstof van het Woord van God. En daarbij sluit vers 20 aan, ook vers 21 en 22: *Veracht de profetieën niet. Beproeft alle dingen; behoudt het goede. Onthoudt u van allen schijn des kwaads.* Dat is dus constant de houding met het oog op de wederkomst: let op de profetieën, let op het Woord, let op de tekenen der tijden, beproef alle dingen. Juist naarmate de dag van Christus dichtbij komt, is dat zo belangrijk dat je

onderscheidingsvermogen krijgt. "Heere, geef toch dat ik mag zien wat niet van God is en wat wel van God is." Ook jullie, jongelui, dat heb je echt nodig in deze tijd.

Er zijn uiteraard nog meer onderwerpen te noemen, maar die noem ik allemaal niet meer, tot zover de context van onze tekst. Dan eindigt Paulus in vers 23 en 24: *En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus*.

Dat zal de gebedsverhoring zijn, dat je bewaard zult worden en je ondertussen eropuit gaat en aan het werk bent, zegt hij tegen de Thessalonicenzen. Want: *Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal*.

Amen.